

INFORME VIOLÈNCIA OBSTÈTRICA EN PANDÈMIA A CATALUNYA “JO VOLIA PARIR AMB AMOR, NO AMB RÀBIA”

INTRODUCCIÓ I CONTEXT

Dona Llum Associació Catalana per un Part Respectat és una associació amb més d'una dècada de trajectòria treballant per a que tots els embarassos, parts i postparts a Catalunya siguin respectats, incloent per tant treballar envers la erradicació de la violència obstètrica.

Encara que encara queda molta feina epr fer, més d'una dècada d'activisme havia donat els seus fruits. Desgraciadament, en el context de pandèmia hem hagut d'assistir a una involució en quant a la atenció obstètrica així com a una retallada dels drets de les usuàries.

Com a entitat entenem que aquesta involució en quant a la atenció sanitària i retallada de drets no poden justificar-se de cap manera, tampoc en un context de pandèmia. Pensem que existeixen alternatives, especialment tenint en compte que s'han posat en marxa a altres països de l'entorn europeu amb bons resultats.

A finals d'agost de l'any 2.021, Dona Llum va fer una crida a través de xarxes socials per a recollir testimonis de dones que haguessin patit violència obstètrica a Catalunya a partir de la declaració de l'estat d'alarma.

Tot i que la crida es feia en el marc de cerca de testimonis per a un documental en el que Dona Llum ha estat contactada, l'allau de correus electrònics va ser tan gran, iv am percebre una necessitat i voluntat de les usuàries tan imperativa d'explicar els seus relats, que amb el seu consentiment, vam decidir recollir-los i realitzar el present informe.

Més enllà dels detalls particulars de cada relat, que no oblidem es corresponen a experiències de dones concretes, hi ha una sèrie de punts comuns en tots els correus electrònics, i en destaca un: les dones volem ser escoltades.

Després de pensar en el plantejament d'aquest document, ens hem decantat per a

no intervenir en les seves veus. Al cap i a la fi, ¿qui som nosaltres per a decidir quina part d'un relat és més important? ¿Per a seleccionar i descartar paràgrafs?

En definitiva, hem decidit presentar els correus tal i com ens van arribar, tot preservant l'estil i forma d'expressar la vivència pròpia de cada dona. Sí hem ressaltat alguns passatges.

També hem optat per anonimitzar els relats, tant en quant a noms, com a centres. Entre d'altres coses, perquè la violència obstètrica va més enllà de centres i persones concretes, sino que la entenem com a problema estructural.

Totes les experiències que es presenten a continuació son a Catalunya, han tingut lloc amb posterioritat a la data d'inici de l'estat d'alarma del covid i han estat rebudes per correu electrònic entre el 26 d'agost i el 31 d'agost de 2021.

La veu de les dones és suficient en sí mateixa.

A Barcelona, el 29 de novembre de 2.021

www.donallum.org
info@donallum.org
[@donallum](https://www.instagram.com/donallum)

“El passat 1 de maig vaig tenir el meu fill per cesària a [centre], la anestesista es va equivocar en la dosis d'anestèsia i vaig notar tot. Vaig avisar abans de que comencessin de que podia moure les cames, va dir que continuessin. **Malgrat que vaig cridar que el feia molt de mal i que estava notant cada tall, va dir que era una exagerada. Finalment vaig perdre coneixement.**”

*****

“Yo no sufrí una violencia así como muy fuerte durante la pandemia pero igual la sufrí.

En las visitas el trato era como si fuéramos cosas y no seres humanos. Que no tuviéramos sentimientos ni nada.

La primera visita que fui estuve como 5 horas en urgencias sin poder beber agua ni comer mientras un montón de sanitarias dando mil vueltas sin decirme que me iban hacer ni nada mientras reían y se iban a comer mientras estaba sola en una sala sin comer ni beber.

Luego el resto de visitas para las ecografías no permitían entrar con acompañante ni en los pasillos del hospital aunque saben que es totalmente ilegal aparte la atención horrible **cada vez que iba al hospital [nombre del centro] salía con un ataque de ansiedad por la impotencia de tener que aguantar todo esos malos tratos estando embarazada;** me sentí totalmente desprotegida al final fuimos a un médico privado para recibir un trato respetuoso para mi y mi pareja. Y estamos agradecidos con [centro] por ser humanizando las citas a pesar de esta pandemia.”

*****

“No sé si el meu cas es pot considerar com a vo. Vaig donar a llum el 26 d'agost del 2020 la meva segona filla, **les ecografies havia d'anar sola,** com tothom suposo... Però a més a més, el dia del part, no volia ni necessitava l'epidural. Tot i estar complerta i no fer-me mal les contraccions, l'anestesista em va estar convencent per posar-me-la. Finalment vaig accedir a una dosis petita, em va rebentar la membrana i no ho van veure... Vaig demanar l'alta a les 12 hores i

el divendres matí a urgències perquè no m'aguantava dreta, em van fer un pegat hepàtic i abans de 24 hores em van donar l'alta, diumenge tornava a estar ingressada i al cap d'uns dies em van haver de tornar a fer un pegat hepàtic. **Total una setmana ingressada per un expulsiu de 30 minuts on si no m'haguessin posat l'epidural tot això que haguéssim estalviat...**"

*****

"Us adjunto la meva mala experiència, tot i que, un resum no és fàcil perquè van ser tantes coses.

Pateixo a [hospital].

Realitzo el resum sense redactar-lo en format punts per no deixar-me res.

- **Totes les proves** de seguiment i control des del segon trimestre **sola**, protocol covid.
- Embaràs de baix risc, em trobo genial durant tot l'embaràs.
- **Úlimes** visites equip ginecologia certa pressió cap a la setmana 38-39 perquè no decideix sortir el nen.
- Aconsellen part induït a la setmana 40+5 dies com a **màxim**, protocol de l'hospital i **mínima informació facilitada per ningú**
- Accedim part induït per por i consell **mèdic**.
- Ingressem un dimarts a les 9 hores i comencem part induït.
- **Durant tot el proces mínima informació** a les 22:00h contraccions irregulars suportables. Allà a les 3:00h trencó aigües intento aguantar conjuntament a la meva parella les contraccions, però gairebé a les 6h demano epidural, no podia més.
- Ens venen a buscar amb cadira de rodes, jo volia caminar i no em van deixar.
- L'anestesiata triga molt a posar-me l'epidural i arribo dilatada de 5cm.
- Entrem jo i la meva parella a la sala de parts medicalitzada, jo no ho sabia que aniria aquí.
- Sempre estirada, em feia mal tot, no trobava la posició, no podia moure'm com volia, perquè portava els monitors i segons quina posició perdien el nen.
- Estancament a les 12h **només** havia dilatat fins a 8cm i diuen que necessito

oxitocina. Volia menjar i beure i no em deixaven. La meua parella només va poder sortir al costat de la sala de parts a fer un cafe, portava des del dia anterior sense menjar com jo.

-Necessitava epidural molt sovint perquè no suportava les contraccions. Tenia molt malestar i molt desgast físic i emocional.

- El ginecòleg feia visites continuades fins que a les 18:00h comencen a dir-nos que el nen pateix que no aguanta les contraccions i començo el moment d'empènyer, jo no notava res de mig cos cap avall, m'havien de moure.

-Quan em diuen que començarem desplacen el meu marit darrere el meu cap, perquè entra una infermera que estava a la meua dreta, a l'esquerra la llevadora i el centre el ginecòleg. Em deien quan notis la contracció apreta, jo no les notava perquè ho tenia tot adormit, feia el que podia.

-La llevadora sense avisar-me em fa la maniobra kisteller unes quantes vegades.

-El ginecòleg sense avisar em fa una epistomia i utilitza forceps, ja que el nen no volia sortir.

-Vaig patir com mai a la meua vida.

-Arriba el nen i estic una mica en estat de xoc, perquè tot el que havia explicat el pla de part no es va respectar res de res.

-Tinc el nen fent pell pell i **ningú m'ajuda a iniciar la lactància**, la llevadora des de la distància em deia com ho havia de fer mentre recollien la sala, ja que hi havia molts parts.

-Em feia mal quan mama el nen, però ningú va ajudar-me tot i demanar-ho.

-Pujem a l'habitació, una habitació super petita i l'hem de compartir amb una altra parella, zero intimitat.

- Demanem recanvi de mascaretes i diuen que no en poden donar, portàvem la mateixa més de 24h, sort que em portàvem nosaltres.

-Incialment no em deixaven menjar, però el final van accedir.

-No em deixaven sortir de l'habitació i no podia moure ni caminar.

Hi ha més coses, però crec que és un resum força explícit de tot el que vam patir.

M'agradaria poder aportar la meua experiència, estic en un punt de tot aquest procés i penso que em podria servir per sanar aquest dolor que encara sento.”

*****

“La Violència comença ja durant l'embaràs i les visites de cada trimestre. El tracte q vaig rebre em va desconectar moltíssim de la meva realitat d'estar embarassada. Ginecòlegues i ginecòlegs que no sabien qui era, i ni es llegien el meu historial... Pantalles dels ecografs girades sense poder veure el bebé..van haver que ni em van mirar a la cara ni em van donar fotografies de les ecos. Evidentment **tot això sola, ja que en cap moment el meu company em va poder acompanyar.**

Vaig donar positiu en covid, asintomática. Em van fer la prova pq m'havien de practicar el gir extern del bebé xq anava de cul. **El dia de la intervenció, em van tindre com 3-4 hores en una sala d'espera** (per sort buida) en dejú, per acabar-me dient q ni em podien practicar el gir xq tenia covid. Ho comento xq crec q siguent positiu de covid em podrien haver trucat i em confinava directe. Estic segura que el vaig agafar a l'hospital.

Vam escollir l'[hospital] per ser un dels que tenen **més** intal.lacions per portar a terme un part natural. Vaig acabar amb una cesària.

Estant de part em van posar en una habitació b un altre família q ja havia donat a llum, evidentment Sem va tallar el part i mel van haver de provocar. Per sort em deixaven caminar xl passadís, si no hagués hagut d'esperar que augmentessin les contraccions en una habitació on hi havia mínim 2 visites al dia i tropocientas mil vídeo llamadas.

Vam demanar varies vegades si ens podíem estar en una habitació sols... Els protocols no ho permetien... Xo si permetien les visites de gent de fora...

Quant ls pastillestes van començar a fer efecte finalment vam exigir que ens portessin a la sala de parts, que ja no podíem **més**. Ja portavem 2 dies.

Sort que aquella nit tenia torn una llevadora que em va semblar una madre Véus... No recordu a cap altre persona que em tractes amb empatia en tot el temps que vaig estar allà.

Finalment en el canvi de torn del matí.. Arriba el ginecòleg em fot els dits al cony sense ni preguntar x fer-me un tacte i diu cesària directament.

Mai havia estat a un quiròfan. Em van lligar... En el meu company li van dir q no podia entrar. Doncs arriba l'anestesta i obre debat de si pot entrar o no,

el surten a buscar Xo havia sortit fora... Em quedo sola...els hi es absolutament igual... Com q cada dia canvien els protocols...

Quant va néixer la [nena] vaig tindre un atac d'ansietat i no vaig voler fer el pell amb pell... Evidentment vaig tenir depressió postpart... I la violència continua en el post part amb la falta d'eines i llocs on dirigir-se per ; portar una lactància satisfactòria, grups de criança etc etc etc..."

*****

El meu nom és [nom] i vaig parir el 17 de març de 2020 al meu primer fill.

El part que esperàvem i desitjàvem va acabar en un part totalment no respectat de manual amb les conseqüents repercussions físiques i psicològiques. La meua parella i jo teníem covid i no ho sabíem en aquell moment. I davant la sospita de covid pels símptomes que teníem ja no sols el part, sino el postpart va ser un infern ja que em vaig haver de quedar sola amb el meu bebé durant 3 setmanes seguint les indicacions dels professionals de la salut.

Espantadíssima em passava el dia trucant al 061 i ningú ens va tornar cap trucada.

Em passava el dia i la nit mirant si el meu nada mostrava símptomes respiratoris i amb el termòmetre a la ma, perquè tot i que no se'ns va donar cap suport si que els metges es van encarregar de fer-nos pensar que estàvem tots 3 en greu perill.

Amb una eposiotomia horrible, un trauma brutal pel tipus de part i totes les intervencions que ens vam endur vaig haver de lidiar amb un puerperi en soledat sense cap suport, sempre pensant que era pel bé del 3, pel·locura que ens van vendre i que amb el temps ens hem adonat que haguéssim fet les coses de manera molt diferent.

*****

Em dic [nom] i he patit violència obstetrica durant la pandèmia. M'han passat

situacions molt doloroses durant tot el meu embaràs fins el dia que vaig anar a donar a llum (18 de desembre 2020), no sé si us ho he d'explicar tot ara perquè és molt llarg, ja que no hi ha hagut mes que no hagi hagut de viure situacions incòmodes i doloroses, tant física com mentalment.

M'agradaria molt que és parles i és fes públic algunes actituds i aptituds de professionals sanitaris que m'he hagut de trobar, tot i sent jo part del gremi i amb coneixements que m'han fet patir una falta d'informació i de tacte. Sé que m'han enganyat més d'un cop o que m'han ocultat informació.

Compteu amb mi per favor.. Tinc molt a dir.

*****

A mi em van separar de la meva filla al néixer, em van deixar aïllada fins no tenir una pcr de la criatura i meva negatives.

Mentre m'estaven obrint l'abdomen em van fer una PCR. Me la van arrancar de dintre i la van apartar de mi mentre cridava que me la tornessin.

La meva mare era positiva per Covid i jo era negativa. Tot i això, van decidir aïllar-me completament, fer una cesària d'emergència, separar-me de la criatura, no deixar-me alletar-la fins a tenir els resultats d'una segona PCR, i deixar-me sense cap mena de comunicació amb l'exterior.

Això m'ha suposat patir estrés postraumàtic i problemes del neurodesenvolupament de la meva filla.

*****

Vaig parir al juliol de 2020, a [hospital], i vaig patir violència obstètrica.

El meu fill va néixer per cesària (possiblement innecesària) i, entre altres coses: no em van ni ensenyar el fill al néixer, únicament em van dir "ja està" i el vaig sentir plorar de fons, després va estar entre 5 i 10 min no sabem a on, no sabem quan li van tallar el cordó ni si van respectar el què vam demanar al pla de part, no em vaig poder despedir del meu company al entrar a quiròfan (no

era urgent, el van enviar a buscar embolcall i mentrestant se'm van endur), **em vaig sentir ignorada completament**, vaig demanar "no estudiants" i la comadrona es va presentar amb 4 persones a la sala de parts, les aigües van sortir brutes i teniem 3h per protocol i van aparèixer al cap de dues hores (quan ja no quedava temps), **no em van explicar res** de com havia anat el part, el post-part, el test apgar, res de res. Entre altres coses.

M'agradaria molt poder-ho denunciar públicament. Ja he fet reclamació a l'hospital.

*****

2n embaràs/part, 39+6, vaig parir el 29/09 [hospital], contraccions de 11:30-3:15 vaig sortir de casa . No tenia pcr feta. Vam arribar 4:15 hospi, ens van ficar hab trastos, no hi havia ni un rellotge, s deurien pensar q era primerenca, no s van mirar ni escoltar pla d part, em van cridar dsd fora l sala amb llum d botiga i camilla antiga q m posés corretges q l nena podria no star b, jo vaig treure llagrimeta i vaig mirar meu company q era fora pensant : q faig aqui? Estaria millor a casa! Vaig demanar aigua i ni cas, dp d molt insistir m van remullar gasa (tenia m sed), vaig començar a necessitar pujar, la noia q m cridava dsd fora ni s va presentar, m'oferien epidural..van veure q nava d veres i s va **"arriscar a entrar rolo escafandra etc"** x fer-m pcr, **jo amb contraccions no podia star quieta i ella s va enfadar i m va scridassar**. Vaig començar a pujar i moure'm i en un moment q vaig pujar cama a camilla, vaig sentir q m volia palpar x veure com anava i **el q va fer va ser trencar-me l bossa sense ni avisar** (m va sentar fatal) les 5:55 tenia l [nom] l pit i **com q no volia q se l'mportessin i no staven resultats pcr, vam star cuarto trastos jo perdent força sang**, però ja tranquiles, x sort tot va sortir bé. **Peró m va entristir i m va fer sentir "violada" q m trenquessin bossa sense avisar i perquè si**. Tb m va passar l lr part..podria haver parit amb bossa!

Sense paraules i lo pitjor: els crits, el tracte despectiu, les presses i **"emputxa amb ràbia"..jo volia parir amb amor no amb ràbia**

*****

Jo vaig donar a lluny el 15 de març de 2021 i vaig patir de violència obstétrica a la clínica [nom].

La historia es bastant llarga [...] però un breu resum és que va ser cesària

programada per cir, vaig entrar a quiròfan sola, ningú va avisar al meu home que estava esperant mentre jo anava al wc, després em van tornar a treure de quiròfan, em van deixar a la sala on es canvia la gent més de mitja hora, despullada i amb la bata, em van treure la nena, la vaig veure 10 segons i se la van emportar a UCIN. Mentre no era oberta al quiròfan es van endur al pare perquè algú havia de fer l'admissió de la nena. **No va haver-hi pell amb pell, em deixaven veure la nena més de 3 cops al dia durant 2 hores, no vam poder fer cangur, no vam poder donar el pit.** A la UCIN les infermeres amb les preses, "15 minuts cada pit i a dormir mami, no pot estar tanta estona, això no va així", es un bebe de 37 setmanes, clar que pot estar 3 hores si fa falta al pit! Però llavors a elles se'ls hi ajubtaben les "times" amb altres bebés, i es veia molt clar, donava l'hora, feien la ronda de bibes i bolquers (15 minuts) i a petar la xerrada 2 hores 45 minuts fins a la pròxima vegada que tocava menjar. **Em van robar la lactancia materna, em van robar el millor dia de la meva vida, em van robar l'ilusió de ser mare.**

Com veieu es bastant extens, ja que això és un "resum".

Estaré encantada d'explicar la meva història si això ajudo a que ningú més hagi de patir el que vaig patir jo.

*****

Em dic [nom] i fa un mes i mig que he estat mare per segon cop de la [nena]... la meva experiència no va ser de violència durant el part que va ser una inducció que va anar bé... **el tema va ser durant el meu postpart.**

La mateixa nit q paria la meva primera filla de 3 anys dormia amb la seva iaia i ella tenia covid, així que el va agafar. Varem estar aïllant a les dues nenes una setmana i **al final varem agafar tots 4 el covid: el meu marit, les 2 pekes i jo.**

El tema va estar en que van haver d'ingressar a la recennascuda amb nomes 10 dies a [hospital] per febre alta i durant la seva estada no em Van deixar estar amb ella ja que el meu marit no tenia tants simptoms de covid i nomes podia estar un amb ella. 7 dies sense ella!

I el dia que li donaven l'alta vaig entrar jo ingressada x neumonia 7 dies mes, en els q no podia rebre cap visita inclosa les meves filles... només em Van deixar veure-la 5' abans q li donessin l'alta. 5 putos minuts!!!

Per tant 14 dies sense ella... acabanda de neixer!

I allí ingressada vaig tenir 2 companyes d'habitació i tela: una prida amb 32 setmanes amb cessarea d'irgències i al tenir covid no va conèixer al seu fill fins 3 dies dp!

*****

Vaig posar-me de part la matinada del 4 al 5 de febrer del 2021. Vam anar al [hospital] on ens van fer prova serològica a mi i a la meua parella. Ell va obtenir un resultat negatiu, jo positiu. [hospital] és una clínica no covid i van activar el protocol de trasllat. Jo no presentava cap símptoma i la serologia només detecta si s'ha passat la malaltia. Per això **vam suplicar que ens realitzessin proves PCR, per confirmar que patia la covid, però el centre es va negar.** Llavors van deixar-me en un racó, sola, mantenint les distàncies, mig despallada, amb una bata de paper, amb fortes contraccions, dilatada de 5cm sobre una cadira de plàstic, sense rebre atenció mèdica ni humana, durant dues hores. Mentrestant, es debatien les condicions del meu trasllat (sense consultar-me). Decidit el destí, l'ambulància va trigar vora mitja hora més. M'hi van pujar, sola, encara sense cap tractament, cura o anestèsia i, posant en risc la meua salut i la de la criatura, vam creuar la ciutat per anar al nou hospital. Mentrestant, meua parella ens seguia amb el cotxe. No el vaig veure en tota la nit, des de la serologia fins 20' abans del naixement (ens van mantenir separats durant tot el procés per por a hipotètics contagis).

Arribo a la [clínica] ja dilatada de 7 centímetres (encara sense cures de cap tipus) i **amb protocol Covid activat (sense PCR).** Entro a paritori, m'administren l'epidural, em fan PCR (finalment) i em diuen que, si és negatiu, podrà entrar el meu marit. A ell l'informen que li faran una prova PCR i que, si és negatiu, podrà accedir al paritori.

El resultat de la meua PCR és negatiu (!). No tinc covid. Però el protocol no s'atura. Em diuen que entrarà el meu marit, però a ell ningú li fa la prova PCR, no el deixen accedir al paritori ni li expliquen res. Seguim separats (i ell, sol al vestíbul, sense saber què passa des del trasllat). **Durant tota la**

dilatació vaig estar sola, desatesa i angoixada, preguntant per ell sense rebre resposta.

Al paritori prenen decisions unilaterals sense consultar-me (com trencar les aigües) i obvien sistemàticament el pla de part acordat. De sobte, es dirigeixen a mi per informar-me que la criatura no està bé (sembla que les pulsacions baixen durant les contraccions) i que m'hauran de fer una cesària d'urgència. Jo suplico que informin al meu marit, la ginecòloga accepta i surt al vestíbul per primer cop des del trasllat per informar-lo que cal fer cesària. Ell, però, no podrà entrar fins en els darrers moments de la intervenció (a mi, en canvi, em diuen que de seguida hi entrarà).

Em porten al quiròfan, hi ha nervis, dubtes i cert desconcert perquè el ginecòleg de guàrdia no apareix i la ginecòloga no pot practicar la cesària. Finalment, la ginecòloga comença sense el professional de suport. Cal actuar ràpid. A fora hi ha corredisses. El meu marit veu gent entrant i sortint. Amb la cesària ja en marxa, arriba el ginecòleg de guàrdia i la pediatra.

Uns minuts més tard, deixen passar el meu marit de males maneres, fent-lo callar i amenaçant de fer-lo fora si es feia notar. Jo feia estona que plorava, vomitava i que em sentia molt angoixada per tota la successió traumàtica d'esdeveniments. Vaig estirar el braç per estrenyer la mà del meu marit mentre sanglotava "sóc negativa, sóc negativa", "això no cal" i "així no, així, no".

Just abans de l'extracció de la criatura, pregunto si me'l donaran per fer pell amb pell però ningú contesta. En néixer el meu fill, procedeixen a tallar el cordó umbilical (desatenent de nou el pla de part), ens l'ensenyen durant un segon (literal) i sense cap explicació (sense dir res) se l'enduen a una altra sala. Allà, la primera prova que li fan (recordem que era un nen que venia mal col·locat, amb voltes de cordó i amb pulsacions baixes) és una PCR. El pare, que ha seguit la pediatra a l'altra sala, pregunta sense rebre resposta si el nen es troba bé. I després de la neteja i les cures li prohibeixen agafar el nen. No ho podrà fer fins a tenir el resultat de la PCR. I així deixen el nen al bressol, davant del pare, plorant, inconsolable. Durant una hora només pot tocar-lo (amb precaució i tres mascaretes) amb uns guants de làtex. Ni abraçades, ni petons, ni carícies. Uns copets al pit amb els dits plastificats, això és tot. Mentrestant, jo plorava al quiròfan, sense informació (ha anat tot bé?), sense fill (on és? És amb son pare?), i quan vaig demanar explicacions només van dir-me amb menyspreu: "¿eres un poco pesadita no?". Ahora, un altre membre del personal

a qui r'ofan directament m'amenava amb no veure al meu fill "vigila que como te traten de covid te vas a la planta de covid y no ves al niño en tres días". Recordem, un cop més, que jo era negativa.

Passada aquesta estona interminable i sense cap raó aparent, i en un nou gir absurd que demostra la manca de criteri i professionalitat que es destil·lava, aquest cop el caprici del personal ens va somriure i la llevadora va decidir donar el fill al pare. Sense motiu. Sense noves proves (el pare seguia sense PCR). Amb arbitrietat. Per pena. O per un darrer gest de menyspreu i supèrbia. Té, i calla.

Uns segons més tard em treien de qui r'ofan i, gairebé dues hores després d'haver donat a llum, vaig poder abraçar el meu fill per primer cop, en un passadís del paritori, abans de pujar a l'ascensor cap a l'habitació. A la planta de maternitat. No va haver-hi més amenaces ni PCR. Com si res hagués passat. De sobte, tot eren somriures. Es notava que estaven satisfets de la feina ben feta.

Per tot aquest tràngol he patit depressió, malsons, angoixa i no m'agrada estar sola. Vaig buscar ajuda professional i vaig iniciar una teràpia amb una psicòloga especialista en aquests casos, ella em va confirmar que havia estat víctima de Violència Obstètrica i em va diagnosticar estrés post traumàtic. 6 mesos després, segueixo amb teràpia i en tinc per llarg.

*****

Aquest és el meu cas per si és del vostre interès, disculpeu la llargada del text però era difícil fer-ho més curt.

El meu nom es [nom] i em vaig assabentar que estava embarassada al febrer del 2020. Tot m'ho imaginaba ple de flors i color fins que va arribar la covid-19. Per sort el meu part va poder estar el meu marit. Vaig parir a l'octubre del 2020. Però l'embaràs no va ser fàcil. Tancada a casa, no em deixaven anar acompanyada, sempre sola.

Quan faltaven dos mesos per donar a llum el meu ginecòleg em va dir que estaria sola al part, igual que en tot el seguiment. Em tremolaven les cames, ell em deia però no estaràs sola hi ha un equip que estarà amb tu. Jo solament volia que

el meu home estigués amb mi. Per tant vaig tenir la sort de buscar alternatives i donar a llum a [hospital] juntament amb ell.

durant el part, no vaig rebre vo, **si que vaig estar hores a urgències sola esperant** (ja que el meu part va ser d'urgències i abans d'hora ja que vaig caure al carrer i tenia fisura de bossa) però jo crec que em van tractar força bé.

Per mi la vo, va ser sentirme totalment sola en les ecografies i en el seguiment de l'embaràs, que el meu home no pogués formar part d'aquella experiència, quan sempre venia amb mi i s'havia de quedar fora i sobretot buscar una alternativa d'hospital i ginecòleg en últim moment per poder gaudir d'un part acompanyada.

*****

Us envíó l'experiència del meu part amb violència obstètrica degut a la pandèmia, moltes gràcies per la feina que esteu fent, es molt important donar veu a això que està passant:

Durant l'embaràs, ja vàrem rebre "violència obstètrica", al **no deixar passar en cap moment al pare de la criatura a cap ecografia, a cap prova.** Això em va fer sentir molt sola i desprotegida davant el que podria passar o el que em podien dir a cada visita. Vaig haver de sentir que el nostre fill tenia probabilitats de venir amb síndrome de down sola, i afrontar la prova d'ADN fetal. Per sort, tot va acabar sortint bé.

El meu part va ser induït de 41+3 setmanes de gestació, el 6 d'abril de 2021, per protocol i sense cap problema mèdic que ho avalés, i sense explicacions ni opcions - Te'l provocarem perquè si, o avui o demà però no tens més opcions -.

Degut a això, i que **vaig estar lligada a les corretges durant tot el part, i per conseqüència, estirada a un llit sense poder moure'm**, el meu cos no va poder dilatar prou i no vaig passar dels 3cm.

El meu fill no va poder aguantar les molt fortes, i molt seguides contraccions que la medicació em va provocar. I finalment després de 15 hores, i molt apurat d'energies, em van fer una cesària d'urgència pel treure'l, on la meva parella no va poder entrar.

A partir d'aquí, va arribar lo pitjor.

Com no portava una bona epidural em van haver d'adormir sencera per poder practicar-me la cesàrea sense dolor. Al despertar no tenia panxa, però tampoc nadó. Com per la pandèmia no el deixaven anar a la sala de REA amb mi, abans de poder veure'l, de poder agafar-lo, de poder sentir-lo, olor-lo, de poder consolar el seu plor i el seu neguit de haver aterrat de cop en aquest món, abans de poder instaurar la lactància, abans de poder coneixe'l, se'l van emportar a l'habitació, i a mi em van deixar sola, amb catorze grapes de punta a punta de l'abdomen que tancaven la ferida física, però que deixava que la ferida emocional es fes cada cop més grossa. No va ser fins 3 hores més tard, que em van pujar a l'habitació, que vaig poder conèixer el meu fill.

Després de 4 mesos i mig he hagut d'acudir a psicòlegs per poder superar la ferida de prohibir-nos el nostre pell a pell, de posposar que una mare i un fill, després de compartir llar durant 9 mesos, es coneguin, de separar un encontre pler d'amor, de no deixar disfrutar a una mare d'acariciar el seu recent nascut sobre el seu pit, mentre aquest busca alimentar-se i es calma amb la veu suau que el gronxava mentre era al ventre. Una llàstima privar a un recent nascut de la seva mare d'aquesta manera, una llàstima que tant petit ja hagi patit una separació d'aquesta manera.

Tant de bo se'ns escolti i se'ns respecti a les mares d'una vegada per totes.

*****

2a gestació. Final d'embaraç

Amb confinament em van cancel·lar la visita 30s gestació

La següent, 35s era a mitjans abril i vaig haver d'anar sola a Vic (50km des de casa) i feia gairebé 6 setmanes no sortia de casa, ni òbviament conduïa.

Em vaig posar molt nerviosa a la sala d'espera, més de 1h de retard a un lloc tancat amb olor lleixiu. **Feia gairebé 2 mesos ningú em visitava. Tenia pànic a contagiar-me.**

La obsètra feia la revisió, jo estava sola, no em va preguntar en cap moment com em trobava ni com estava.

El primer que va fer va ser pendre la pressió assegurada i dels nervis se'm va disparar.

Em va dir q pel meu estat (faltaven 5s per la data probable part), era molt perillós tenir la pressió alta, que estava com una moto i m'havia de relaxar o acabaria a urgències, probablement amb una cessàrea d'emergència.

Li vaig demanar si em podia fer la eco del 3T i tornar a pendre la pressió al acabar.

Em va fer una ecografia en silenci, i em va dir "tot bé "

Em va tornar a mirar la pressió i havia baixat molt poquet, i em va dir m'espavilés a controlar-la amb 48h.

Gràcies a això, Vaig canviar de centre mèdic i vaig parir amb la millor professional que podia i vaig aconseguir un PVDC que tant desitjava.

*****

Jo vaig trencar aigües el dia 31 a les 22h aproximadament, sense contraccions al principi, com era positiva en estreptococ sabia que no podia trigar gaire perquè m'havien d'administrar una medicació, en van comentar que es recomanen dues bosses d'aquesta medicació abans de parir, una cada 4 hores.

Vaig estar en casa fins a les 24h, les meves contraccions no eren fortes, però decidim anar cap a l'hospital.

Arribem per allà les 24.30h entro sola, miren la dilatació estic de 2cm no és gaire, però en diuen que he fet bé ja que m'administren la primera Bossa d'antibiòtic a la 1h de la matinada, abans m'han fet la prova de la covid.

A les 3 de la matinada tinc unes contraccions molts fortes, truco i demano l'epidural no se perquè en la meva ment de mama primeriza pensava que fins a les 8h no podria parir per l'antibiòtic, aquí comença la nostra odissea, la meua, la de [nom] (la meua parella) i la del petit [nom].

Anem a la sala de parts miren la dilatació i estic de 6cm així que la llevadora truca les anestesistes, quan aquest estan tocant la meua esquena per punxar-me obre la porta la llevadora i amb un crit fred "parar, salir todos ahora mismo"

jo m'espanto, no sé que passa, [nom] em diu "eso es que has dado positivo en covid" jo " anda ya no puedo ser tan gafe" trigan una estona a entrar, jo aquí m'imagino de tot, em separaran de [nom], faran fora a [nom]... de sobte entra l'anestesista i la llevadora amb tota la roba de protecció, **em comenten que he donat positiva en covid i poc més**, els hi dic que potser ja no en fa falta l'epidural, ja que s'han tallat les contraccions, la llevadora no em fa ni cas, **únicament em vol treure sang per la serologia**, tot això mentre l'anestesista em punxa l'esquena "sobre todo no te muevas" mentre l'altra em punxa a la mà, l'anestesista crec que s'adona que no m'estan fent cas, així que en diu que em posa el gotejo de l'epidural molt fluix i si necessito més que els avisi, li torno a dir que les contraccions s'han tallat, la llevadora no em fa ni cas. Ja eren les 4h del matí, aquesta llevadora no entra més a l'habitació, no ens **dóna cap mena d'explicació**, a les 6h entra una altra companya aquesta ens parla amb més carinyo, **ens explica que ara [nom] no pot sortir de l'habitació i ens posa l'altra bossa d'antibiòtic**, continuo a 6cm de dilatació, ens explica que de l'estrés, la por les contraccions s'han tallat, que el meu cos ha produït adrenalina, així que ens explica que pujaran l'oxitocina i que [nom] **serà l'encarregat de pujar la dosis**, li explica **cóm funciona la màquina** i que des de la porta, per no haver d'estar ficant-se la roba de protecció ella des de fora **el dirà quina numeració ha de ficar en la màquina**.

Més tard ens informen que l'analítica que m'havien fet, si la de quan em punxaven l'epidural no havia sortit bé, així que em punxarien un altre cop, això amb el torn de matí.

Aquí vaig estar acompanyada per un llevador, [nom], també ens donava indicacions des de la porta, però entrava més mirava la dilatació ens acompanyava. Vaig dilatar a 10, però Aran no sortia, [nom] ens va explicar que donaven de marge 4 hores, i si [nom] no sortia s'hauria d'instrumentalitzar, que fes els pujos, ell anava obrint la porta i pot ser cada hora entrava. Per allà les 14 va venir el ginecòleg, [nom] li va explicar tot, jo no podia mes de pujar, finalment va ser episiotomia i ventosa i [nom] va arribar al món. **Vam fer pell amb pell, i també li van fer una PCR, quan no arribava a l'hora de vida**.

[nom], [nom] i jo quedem tancats en una mini habitació, una habitació antiga, sense persianes, ni cortines, les infermeres i auxiliars fan les mínimes entrades, no miren les caques [nom], no pregunten si menja.

El dia 2 entra una ginecòloga sense CAP mena de protecció extra, **únicament la mascareta**, jo no entenc res. Em mira els punts i surt.

Escoltem des de l'habitació com la ginecòloga crida l'atenció a les auxiliars, ja que ningú ens ha fet la higiene del llit, no han canviat res. Es veu que tenia anticossos molt alts així que havia passat la covid embarassada, en podien ficar en una habitació normal però com que ja en donaven d'alta el dia tres ens deixen allà. Les auxiliars continuen sense saber com tractar-nos, entren espantades, jo noto que [nom] no menja i que fa molta caca, però ningú en fa cas.

Finalment una infermera del torn de tarda ens explica que tenia 7'20 d'anticossos així que no tenia la covid en aquell moment, sinó l'havia passat embarassada, que ara o era com covid persistent o quedaven partícules al meu nas, però que no era contagiosa, que no havia de fer quarentena.

Ens donen l'alta el dia 3, sense cap mena d'indicació, no ens expliquen per exemple com banyar a [nom], ni ens parlen de les gotes de la vitamina D, si que el visiten les pediatres i súper bé, però les infermeres i auxiliars d'aquell dia fatal.

Finalment les caques de [nom] eren per al·lèrgia a la proteïna de llet de vaca, sortim el dia 3 de l'hospital i el dia 7 tornen, el dia 9 l'ingressen fins al dia 12, per bilirubina i la sang a les caques que va començar a fer el dia 9, no agafava pes, ahh aquí descobreixo com eren les habitacions bones, però això ja és una altra història.

*****

Vaig donar llum el passat 23 de març, 5 mesos després continuo recordant al part com una mala experiència.

Va ser a la [clinica]

Vaig arribar dilatada de 4, amb contraccions regulars, em va tocar una llevadora que no ens va acompanyar en tot el procés, alhora de fer el tacte necessitava agafar aire per poder estar tranquil. la perquè aquest tema em tenia una mica de neguit i al posar-me tensa, **les seves paraules van ser "o te relajas o así no vamos bien"**, després d'això tot va ser molt fred, psicològicament no vaig tenir l'apoiu de la llevadora ni la Ginecòloga, tot eren paraules en contra meva perquè estava tant tensa no podien treballar bé, que era jo qui l'havia de tenir i que hi havia de posar de la mva part, etc etc fins al punt d'acabar siguent un part més llarg del conta, tot i així va neixer a les 6 del matí.

Vaig arribar al punt que em marejava de dolor, feines agafar aire que la

Ginecologa continuava amb l'ho seu, (enmig paraules, esque no així no anem bé, a veure has d'apretar sino no puc etc) **tot negativitat sense animar-me ha fer-ho bé** Vaig arribar al límit que va decidir sense informar-nos del que anava ha fer, hi va fer l'estrip, forcep i ventosa, la llevadora apretant sobre la meva panxa amb les 2 braços i amb tot el pes i força que podia, etc.

Alhora de cosir-me em feia mal i no estava quieta i em deia que no podia ser que em fes mal i que havia de deixar el cul apoïat a la camilla, al resultat ha sigut que tinc una cicatriu on hores d'ara encara continuo treballant amb la fisio del sol pèlvic per posar a lloc, la contractura que es va quedar a dins la vagina de la tensió que tenia al part i la cicatriu externa. Deixant de banda que vaig haver d'estar lmes sense poder seure a una cadira pel dolor del coxis que vaig patir durant el part i la mala postura de la cadera.

Al meu home no l'hi van dir si volia tallar al cordor, quan ell si que estava disposat a fer-ho.

Em van fer punts per dins i per fora i al dia de l'alta la Ginecòloga em va dir que fins la quarantena no ens veuriem. Sense donar importància de l'evolució de la cicatriu que portava a baix, ni el coxis, etc etc

He de dir que va ser la nostra primera filla i tant el meu home com jo desconeixiem si era normal o no el que estavem vivint a dins la sala de parts, fins que varem arribar a casa i al pas del dies t'anadones que parlant amb altres mares la majoria recorden al part amb una il.lusió i sensació d'experiència brutal, llavors veus que algo no va anar bé i et comences a moure i donar veus i t'anadones que no he sigut la Única que ha viscut un part abusat. Per això, m'agradaria que es donés a coneixer com més casos millor per tal que les dones deixem de patir una situació així i poguem donar llum a una nova vida tranquil.lament.

*****

Sóc la [nom], mami de [nom], que va néixer aquest 6 de juliol. No sóc dels casos més greus que he pogut escoltar sobre VO, però la meva doula m'ha animat a escriure-os i, de fet, encara hi ha coses que recordo i em fan mal, sobretot del moment del naixement del meu fill.

[nom] va néixer per cesària a [nom] a les 00.47h. Jo portava des de les 5 del matí amb contraccions i a les 18h vaig trencar aigües i vam anar a l'hospital perquè ja eren bastant regulars. En arribar, em van posar a la cua d'urgències, amb altres dones que no estaven embarassades. Vaig estar força estona a la sala d'espera perdent líquid i amb contraccions fins que em van fer passar sola a la consulta on només em donaven pressa per respondre les preguntes mentre anava sortejant com podia les contraccions. **Ningú em va ajudar ni tan sols a pujar a la cadira per fer-me el tacte i després em van portar a la sala de parts sense explicar-me res i em van deixar sola ben bé 1h** fins que va venir el meu marit i una llevadora. En aquell moment, també va venir l'anestesiista a quasi obligar-me a posar l'epidural, estava de 3cm i em va dir que més tard seria massa tard. Sort de la llevadora que em va recordar que podia esperar el que volgués perquè, tot i que ho tenia tot molt clar, el cansament i les males formes em van fer perdre el món de vista.

Cap a les 23h (havia arribat a les 19h a l'hospital), em van posar oxitocina per forçar l'arribada del part i, només 10 minuts més tard, em van posar un medicament (no recordo el nom) per frenar les contraccions perquè resulta que el nen estava patint. Incongruències?

A les 00h va venir el ginecòleg a dir-me que la millor idea era fer cesària perquè no dilatava i, potser, després havíem de córrer i vam accedir. Tot el que tenia tant clar abans del part es va esvaïr per les pressions i el cansament.

A quiròfan es van oblidar de cridar el meu marit que, quan va entrar, tenia la panxa oberta i la pell amunt "com si fos un llençol" segons em va dir, però el pitjor de tot, i el que més mal em fa encara, és que es van passar el pla de part pel forro. [nom] no tenia cap problema quan me'l van treure i no me'l van posar al damunt fins 20 minuts després, van prioritzar punxar-li la vitamina K, posar la pomada dels ulls, netejar-lo, etc., és a dir, tot allò que es pot fer a l'habitació i que no és urgent. No me'l van deixar posar al pit fins que no em van portar a reanimació (quan tant el nen com jo estavem perfectament) i, un cop allà, tenia una auxiliar cridant-me i parlant-me molt malament, donant per fet que jo em sabia posar el nen al pit i movent-lo cap a mi amb moviments bruscos. Em vaig sentir fatal. I no només això. M'obligaven a mourem de camilla a camilla

i a fer força amb les cames quan les tenia completament dormides per l'anestèsia i es cagaven en mi davant meu.

Em costa recordar tots els detalls perquè és la primera vegada que ho escric i no li he donat gaires voltes per no fer-me mala sang, però em va fer molt mal el tracte i, sobretot, que [hospital] presumeixi de ser "pioners" en el vincle mare-fill amb les cessàries i d'oferir "la possibilitat d'escollir aspectes claus de la intervenció per afavorir el vincle mare i fill" i no sigui així perquè per això vam escollir aquest hospital i no un altre. En el meu cas, això no va ser així i, repeteixo, no hi havia cap problema amb el bebè.

Perdoneu la poca brevetat, però, com dic, hi ha mil coses més que em deixo per explicar.

*****

Sóc la [nom] i vaig donar a llum a la [nom] el 5 de desembre de 2020 a l'hospital [nom] de [lloc]. **Vaig arribar amb contraccions molt fortes, seguides i doloroses em van deixar 4 hores en un box d'urgències fins tenir els resultats de la PCR.** Jo volia un part natural i no vaig poder fer res del que desitjava per l'espai on em trobava. No escoltaven les meves peticions. **No deixaven entrar al meu marit i volien que es quedés al carrer fora de l'hospital.** Per sort ell va ser molt insistent i el van deixar passar. Quan vaig tenir els resultats negatius vaig demanar l'epidural ja que no havia pogut relaxar-me en aquell espai tan poc adequat. Quan me la van posar la [nom] va entrar en bradicardia i en 3 minuts em van fer una cesària d'urgència sense quasi efecte de l'anestèsia. **No se com haurien anat les coses en una situació normal, però crec que no era el tracte que ens mereixiem.**

*****

Quiero contar mi historia, lo escribo en castellano por qué me expreso mejor.

Mi fpp era el 18 de septiembre, me llevaba en el privado para eco mensual y en la SS por padecer diabetes gestacional en Aro, **mi primer parto fue por cesárea programada ya que mi Dr se iba de vacaciones y me propuso cesárea...** primeriza con ganas de conocer a mi bebé **acepté...** todo salió bien.

En mi segundo embarazo todo iba bien y me propuso parto vaginal ya que era la segunda cesárea y era mejor vaginal, me pareció bien.

El 21 de septiembre empecé con contracciones flojitas pero constantes cada 4/5 minutos fui a urgencias y me trataron de mama primeriza por haber tenido una cesárea previa y me fui con falso trabajo de parto, al llegar a casa las contracciones empezaron a ser fuertes y más constantes aguanté en casa hasta las 7 de la mañana ya que tenía correas y el Dr me tenía que ver , así quedamos....el no estaba se disculpó por no estar y tras varios tactos muy poco sensibles por la matrona que había me dijo q no estaba nada dilatada, que fuese a desayunar mi cara fue de asombro....y mi marido y yo nos fuimos a comer algo, al subir me preguntó si desayuné y le dije que como pude algo...y su respuesta fue: las que están de parto no tienen hambre!!!!

Llamó a mi ginecólogo y le contó y mi gine no tuvo en cuenta mi historial médico ya que llevo una conización en el útero y puede ser que nunca se dilate....le dijo que me administraran un Buscapina (relajante muscular) y si en una semana no me ponía de parto me lo provocaría mi cara fue...

Pero te fias de lo que te dicen los profesionales....y para casa nos fuimos.

Todo paró, dormí como nunca y al día siguiente me desperté con una fisura y las aguas eran sucias...

Corríamos...cesárea de urgencia...**me proponen ligadura de trompas...acepto no sé cómo...**

Me practican la cesárea...la niña llora...pero se dan cuenta que hiperventila, radiografías neumotórax, drenaje en pulmón, que provoca hemorragia pulmonar, de camino el sem pediátrico en el hospital que estábamos no había UCI neonatal la tenían que llevar al otro de la ciudad, llega el sem, la niña le falla todo, riñones corazón tensión azúcar...no la consiguen estabilizar hasta pasados 7

horas...

Llegó al otro hospital, justa muy justa, transfusión de sangre, repetición de neumotórax al 3 día de vida parada cardiorrespiratoria de 20 min...la consiguen reanimar ...con pronóstico muy grave como el primer día sin saber si salía, si tenía afectado el cerebro...sale... resonancia todo perfecto 23 días en UCI los primeros muy muy críticos...yo el segundo día de cesárea alta para estar con ella ya que no me llevaron al mismo hospital.

Por suerte va a cumplir un año...está perfecta....ninguna secuela a mi sí... psicológica he necesitado terapia por suerte está con nosotros pero se podría haber evitado ya que en el hospital parece que solo atienden covid....

Me he extendido mucho..perdón...

*****

“Em dic [nom] i vaig tindre la pitjor experiència de la meua vida el dia que en vaig ficar de part, un petit resum es k vaig començar el treball de part un dijous a les 10 d la nit contraccions d runyons cada 4 min aprox vaig a L'Hospital em diuen k estic verda que marxi a casa i que descansi que a l'endema a les 11 vagi a fer les corretges, torno a primera hora del demati no suportaba el dolor em diuen k torni a marxar, fan canvi de torn divendrs tarda i en veuen aigues brutes tot i això i sense dilatar k no m'ingresen k no em queixi tan el doctor en deia (no aguantas nada, vamos a hacer magia para acelerar esto, tienes k estar boca arriba sin moverte, sin comer, sin beber) no tenia cap ingesta d menjar dsd dijous a les 10 d la nit. Em van ficar occitoxina em van trancar aigues, El meu ingres consta a les 12 d la nit d divendres (ja era dissabte) em preparen epidural pero sols em deixen el catéter, en volia morir el nen Corria perill jo estava mig morta i l'imfermera em va abraçar i em va dir tranquila ahora viene el cambio de turno.

Al canvi de torn correns em finquen be l'epidural la doctora em va dir has sufrido mucho esto ya se a acabado en 20 min te recojo. Vaig dormir i em van fer cesarea. Per di vaig poder tindre a [nom] a sobre.

Tot explicat per sobre pk es surrealista el que em van arribar a fer .

Va ser molt dur molt dur.
Em van tractar súper malament.”

*****

Em dic [nom], mare de la [nom] nascuda el 27 d'abril del 2020, enmig de la primera onada.

Els últims dos mesos d'embaràs ja van ser l'abandó absolut. Allà ningú responia ni aconsellava res! Em van anular totes les proves (m'era indiferent perquè sabia que no eren estrictament necessàries), i sempre que trucava em deien que fins el dia del part no volien saber-ne res.

Va arribar el dia del part, i entrar a l'hospital i haver-me de separar de la parella per comprovar que estava en part actiu ja era el primer pas que indicava un camí poc tendre i deshumanitzat.

No em vull allargar innecessàriament amb detalls, bàsicament vaig estar en una sala de dilatació/part amb la parella, sols. Entrava una llevadora cada 2/3h a veure si estava viva. Ajuda física = zero, ajuda moral = zero, ajuda emocional = -10. Sense ajuda i amb la [nom] mal col·locada, vaig ser carn de ginecòleg. 36h de part per acabar amb fòrceps, una episiotomia de cavall, una recuperació que encara arrossego, un pinçament de cordó no desitjat, i si fos per poc, no em van deixar ni menjar ni beure durant tot aquest temps (pràctica obsoleta des de fa temps). Òviament, la banyera de dilatació ni pensaments!

La lactància posterior va ser un fracàs, no em van ajudar a implementar-la com tocava pel mateix motiu, zero interès pel que passava en aquelles 4 parets. Vaig estar mesos relactant, sola a casa, sense ajuda.

Moltes gràcies per donar-nos veu!

*****

Jo vaig donar a llum el passat 22 d'abril i vaig patir violència obstetricia.

Era el meu segon embaràs i per setmana Santa vaig haver d'anar a urgències diversos cops, ja que no em trobava bé, tenia contraccions molt sovint.

Un dels cops que vaig anar a l'hospital em van dir que ja començava a estar dilatada i que començava a tenir contraccions però m'enviaven a casa (la meua primera filla va ser prematura).

Fins aquí més o menys tot bé.. quan el meu ginecòleg va tornar de vacances es van negar a atendre la meua trucada, necessitava parlar amb ells abans del dia de la meua visita i explicar el que m'estava passant...

El dia 21/04 vaig anar a la tarda a fer-me corretges i a les 19h el meu metge em va fer tacte i em va dir que notava el cap de la nena, tot i saber tot el meu historial em va enviar a casa.

Unes hores després em vaig posar de part, vaig esperar el que em van dir a l'hospital (em van dir fins que no tinguis contraccions de 3' una hora sencera no vinguis perque no et quedaràs aquí)

La meua sorpresa va ser que em vaig posar de part i no va donar temps a anar a l'hospital, van arribar a casa els del SEM quan la nena estava ja a punt de sortir (va neixer a casa).

Però aquí va començar el meu infern, jo tenia la bacteria estreptococos i la meua filla al no haver-me posat antibiotic tenia risc a patir la bacteria.

Els del SEM em van traslladar a [hospital] i allà al arribar vaig suplicar que em treïessin la placenta ja que encara la tenia a dins i la enfermera em va dir saps què? Com ja tens a la nena a fora et donem medicació perque aguantis el dolor i esperes, però jo no parava de demanar que si us plau no volia medicació sino que me la treïessin.

Finalment me la van treure i la doctora em va cosir.

La meua sorpresa és que van avisar al meu metge perquè vingués Únicament a signar i cobrar el part de la mútua.

A la documentació que em van donar a l'hospital consta com si jo hagués tingut a la nena allà a l'hospital i ell hagués portat el part però jo tinc el meu informe del SEM on explica la veritat.

Em van tenir més de 8h a urgències sense revisar-me ni a mi ni a la nena, havent parit a casa.

La meua filla no menjava i els demanava ajuda i no m'ajudaven i em tractaven de pesada i això durant tota la meua estança allà

Només arribar em van demanar que agafés alta el mateix dia... i jo em vaig negar.

I més coses que estaria encantada d'explicar per ajudar a altres dones que han passat pel mateix i perquè acabi aquest tipus de violència.

*****

El meu nom és [nom] i envio aquest email per donar a conèixer la meva història de VO.

Tot va passar el dia del naixement de la meva filla, el 24 d'Agost del 2020.

Estava de 42 setmanes i tenia el part programat per induir el 25 d'Agost, el 22 d'Agost vaig anar a fer-me una PCR per poder entrar a l'hospital.

El 23 d'Agost a les 18:00 vaig trencar la bossa i vaig trucar a la llevadora per avisar, em va explicar que havíem d'esperar a que comencessin les contraccions, que la tornes a trucar a les 22:00 de la nit. La vaig trucar i li vaig explicar que no havien començat per tant em va dir que havia d'anar perquè haurien d'explorar-me. A les 23:00 vaig arribar a l'hospital, en l'exploració em van explicar que la bossa s'havia fissurat per això no tenia contraccions, em va dir que havia de trencar la bossa perquè tot comences. Ho va fer. **Després em va ficar una via i em va preguntar si tenia una PCR, li vaig explicar que m'ha la van fer el dia anterior i el resultat no havia sortit encara (era diumenge) així que ho van mirar per sang i el resultat va ser positiu.**

Tot seguit em van dir que havia de marxar de l'hospital, que marxés a casa, que allà no podia parir si tenia el covid. Em van treure la via i em van dir que si era incapaç d'aguantar les contraccions fins a les 8 del matí del dia següent (quan hagués sortit el resultat de la PCR) que anés a un altre hospital.

Vaig tornar a casa i quan vaig arribar ja tenia contraccions cada 3min, eren sobre les 00:30. Així que vam anar a un altre hospital amb l'esperança que no ens passes el mateix.

Per sort allà em van tractar superbé, només arribar i explicar la situació em van fer una PCR, mentre no vam tenir els resultats vam estar aïllats amb una doctora. I a les 06:00 ens van informar que el resultat de la PCR era negatiu, així que a partir d'aquí tot va anar bé.

Però sort que no vaig fer cas al primer hospital i vaig aguantar a casa perquè a la meva filla durant aquelles hores que teòricament havia de passar a casa se li

va parar el cor dues vegades i gràcies al control de la doctora van poder reanimar-la dins meu.

Aquesta és la meva història, una història que no només podria haver acabat malament sinó que em va deixar molts problemes psicològics postpart. **De fet, és la primera vegada, després d'un any que m'atreveixo a explicar-ho més enllà de la família...**

Gràcies per llegir-me.

*****

Hola, em dic [nom] i vaig donar a llum el 21 maig de 2020.

El dia abans de donar a llum em van fer la maniobra de Hamilton sense consultar, durant el part em van fer Maniobra de Kristeler, em van obrir la vagina entre dos ginecologues de manera antinatural i després em van dir q m'havien d fer episio perquè m'estava desgarrant, la meva parella els va dir que eren ells que em desgarraven i deien que allò era el procediment normal...

Després van estar tres quarts d'hora per suturar-me i quan els preguntàvem si tot anava be ens deien que ens preocupéssim per l'important que era el nadó i la meva parella els dei que jo també era important. Em van dir que només m'havien posat tres puntets quan realment portava moltíssims més...

Vaig trigar un mes en acceptar el meu part i en plorar molt molt molt...

Gràcies per donar-nos veu!!

*****

Jo vaig patir violència obstétrica o almenys jo la vaig viure així.

Vaig parir el dia 24/04/20 en plena pandèmia per cesària programada a [hospital] i no van deixar entrar al meu company, ho vaig haver de viure sola.

Recordo entrar plorant a quirofan. Em vaig sentir molt sola.

A mes, durant el postpart, es va complicar la cesària.

Vaig haver d'ingressar de nou als 4 dies d'haver parit.

Com q vaig ingressar amb febre em van tractar com un covid positiu, quan no ho era! Era febre pq se m'havia fet un coall de sang a dins l'uter i es va infectar.

Pero em van tractar com un covid postitu i vaig estar gairebe 2 dies SOLA ingressada, sense la meva filla de 4 dies i sense ningú q m'ajudes, en plena pujada de llet.

No se, molt mal record de tot plegat.

*****

"Primer de tot dir que vam tenir un embaràs de 10. Cap alteració per part del nadó ni per part de la mare. El part va iniciar el dilluns 28 de desembre, a les 6 del mati sense trancar aigües. Vam esperar a que les contraccions fossin més continuades i més intenses, que ens va fer arribar a [hospital] a les 11 del mati i allà va començar el mal record.

Entrem per urgències, i no deixen entrar a la meva parella. Això em fa estar fins a les 13:00 del migdia sola en un box d'urgències , estirada en una camilla amb un monitor controlant les contraccions.

Allà em van dir que estava a punt de ser mare, sola. Sense poder avisar ni compartir la situació al pare del meu fill.

Encara amb els monitors a la panxa, em van realitzar la PCR. Abans de tenir resposta, em van informar de les conseqüències que tindria un resultat positiu. Parir sola, amb mascareta i sense pell amb pell. Augment de nervis i de la por nivell 100.

A les 15:00 vam tenir un resultat negatiu, tot i així va ser obligatori us d'epis. Les mesures excessives no acaben aquí. Quan la meva parella, acompanyant i pare del meu fill va poder accedir a l'area de parts, s'havia d'allunyar de la zona de la "camilla" quan la obstetra em manipulava. Recordo que les condicions mare/nadó eren òptimes.

Ingreso a l'hospital dilatada de 5cm i amb pressió arterial 12/8 i amb alta resistència al dolor.

Vull destacar la fabulosa actuació i tasca de les llevadores que en tot moment van defensar el meu desig, ja informat en el pla de part.

Moviment respectat, banyera d'aigua calenta, massatges i música que van acabar quan estava al vàter i **va entrar per primera vegada l'obstetra obrint la porta de bat a bat, demanant amb la veu alçada on era la mare, sense presentar-se ni informant quina tasca venia a fer.**

Al preguntar-li, em va dir que venia a rebentar-me la bossa amniòtica, a la qual cosa em vaig negar. Deurien ser les 18:00 de la tarda. Si feu càlculs veureu que l'acció era precipitada.

Em va questionar el motiu i li vaig exposar que si la bossa no es reventava sola era perquè no era el moment i perquè no calia. Que jo volia un part natural, sense medicació ni instruments si no es requerien i que d'aquesta forma, serien més portdores les contraccions. Educadament i demostrant que sabia el que deia i el que volia.

La seva resposta va ser de mofa i ridículitzant-me, dient que no em donaria cap indicació més. Que com que en sabia més que ella, manava jo. Però que acabariem amb cesària.

Al llarg de la dilatació, em va realitzar un tacte vaginal cada dues hores i sem va col·locar a sobre i va realitzar una maniobra al nadó sense avis ni consentiment.

Dilatació 9cm a les 03:00 de la matinada del dimarts 29. Demano l'epidural i m'administren oxitocina en el gota a gota (informat posteriorment) i fan sortir a la meva parella de l'habitació.

04:00 aproximadament del mati, **últim** tacte vaginal. L'obstetra demana a la llevadora que l'ajudi a aguantar-me les cames. Un cop esta dins, m'indica que em reventa la bossa amniòtica. Els monitors que controlaven el nadó comencen a pitar, els meus també. Nadó amb bradicardia i la mare amb taquicardia. Allà tothom corria, em col·loquen la mascareta de l'oxigen i administren més medicament.

El meu home i jo, preguntant que passa, ens responen cridant; l'únic que heu de fer és callar!

Un cop estabilitzats, va venir la ginecòloga indicant que si la pressio arterial no em baixava, acabariem al quirofan com inicialment ella havia indicat.

Aqui la llevadora va haver d'intervenir dirigint-se a la ginecòloga que si m'ho deia amb aquelles formes, provocaria tot el contrari.

05:00, canvi de torn. Arriba un ginecòleg nou, la nostra sort. I ens indica que necessita saber l'estat de dilatació i realitza un tacte vaginal. Aquesta vegada sense dolor i relaxat. Indica que tinc dilatació completa pero que el nen es presenta gran i que no te descens i recomana cesària. Ens ho deixa decidir, **demana a l'anestesita si el meu home pot entrar a quiròfan, i aquesta li denega l'accés.**

Entrem a quiròfan i una celadora diu la maravillosa frase número 1 de "totes les parteres naturals acabeu igual".

Un cop posada la segona dosi d'epidural i estirada a quiròfan em van lligar de braços, tots dos.

Com que no em van donar l'opció de posar música, **ni els sanitaris van callar en cap moment explicant els àpats i situacions del nadal, vaig poder escoltar com una infermera li deia la maravillosa frase 2 a una altra "Jo no seré mare, perquè diuen que parir és bonic i mira-la en ella".**

Durant el proces quirúrgic notifico que tinc nausees, a la qual cosa em responen que no és possible perquè fa moltes hores que no ingereixo res.

En [nom] neix a les 6:07 del mati del 29 de desembre. El sento plorar, me l'ensenyen i el netegen. No deuen haver llegit que volia el pinçament tardà i fer pell en pell, sinó no ho entenc.

En [nom] va pesar 4,425kg amb molt bones condicions.

Les nausees no han parat, i vomito. Rectifico, em vomito a sobre, amb la mascareta posada evidentment. Perquè havia donat negatiu i era totalment necessari portar epis en tot moment.

I l'únic que fan es donar-me una mascareta nova perquè me la canvi un cop surti de quiròfan (sobretot).

A planta, un equip sanitari de 10.

Tot això va passar a [hospital], que a dia d'avui encara no m'han facilitat el meu historial mèdic. I la ginecologa obstetra és [nom]

Agrairia sisplau que ho fèssiu conèixer.

Moltes gràcies pel moment destinat a llegir-me i donar l'oportunitat de sanar i fer conèixer.

*****

Hola buenos días, yo no pari en confinamiento pero si en la pandemia el 23 de junio del 2021. Y fue un poco traumatico en momentos con ganas de coger alta voluntaria e irme.

Mi parto fue por induccion por decisión mía y del personal sanitario por estar de 40 semanas y tener útero irritable.

- **El primer día falta de información y mucho dolor. Me sentía olvidada.** Tampoco me piden plan de parto.

- segundo día me bajan a sala de parto a las 11 de la mañana. Querían ponerme oxitocina y romper bolsa así sin consultar.

(digo no estar de acuerdo y me dicen q no puedo decidir que he decidido una induccion y que es el protocolo a seguir y que el parto si o si hay que pasar dolor)

- ponen oxitocina muchos tactos I necesarios. Ponen epidural y rompen bolsa. Empiezo con vómitos y sin dilatar, cuello posterior, bebe muy arriba (se veía cesárea clara) siguen intentando parto y me ponen otro bolo de oxitocina. Todo continúa igual y termina en cesárea con vómitos y baja de tension de 80/40 a las 23 horas.

-decido donar cordón y no Dan opción al padre de cortar cordón, se llevan al bebé rápido y papá al aldo pero si cuerpo a cuerpo ni nada. Luego me traen me ponen encima.

-saliendo de quirofano con vómitos y mal le digo a mi pareja hacer el piel con piel que no estoy bien y quitan el bebé al Papa y dicen q no q si o si con la madre y al pecho cuando yo llorando, con vómitos y mal estar y sin fuerzas.

Muchas gracias espero poder ayudar. Esto no puede seguir pasando. También admito que luego pidieron perdón y se preocuparon en muchos momentos pero aún así cuando sales del hospital te das cuenta que todo marca y afecta.

*****

Hola. Soc una dona de 31 anys amb un bebe de 9 mesos, que vaig donar a llum en pandemia. Resumint el meu cas, vaig entrar a hospital un dissabte a la nit per un mal de ronyó amb 38 setmanes d'embaràs, es va reunir l'equip mèdic de l'hospital i van decidir que m'havien d'induir el part sense cap mena d'explicació, sense saber el que tot això comportaria. Vaig estar més de 24h amb contraccions horribles cada minut, negant-me en tot moment qualsevol tipus de calmant, sense explicació ninguna, tampoc. Vaig arribar a perdre la consciència unes 5 vegades, fins que hem vam posar l'epidural i per finalitzar a la part de l'expulsiu el nen sortia amb l'orella per lo que no abansava. Després de demanar i suplicar moltíssimes vegades una cesària que em van negar, una altra vegada sense cap explicació. El nen es va començar a quedar sense oxigen per lo que me'l van tindre que treure amb un part instrumentat i practicant una tècnica, la qual no se com es diu, on un metge es va posar damunt de la panxa i va començar apretar molt fort provocant-me un dolor insuportable, mentres prèviament havien fet fora al pare del bebe. Això em va provocar un esguinç molt fort al sol pèlvic

i un desgarrament molt fort amb molts punts externs i interns, la qual cosa tampoc em van voler especificar. Tot això sense menjar, ni beure i amb la mascareta posada més de 30 hores, el nen va neixer dilluns al matí. Dia d'avui no estic recuperada ni física ni psicològicament.

*****

Hola el meu nom és [nom] i vaig tenir als meus fills bessons el 21 de gener de 2021. He vist que demanàveu relats de persones que haguéssim patit VO durant la pandèmia. Em vaig quedar embarassada al maig de 2020 en plena Pandèmia, com moltes altres dones **totes les ecografies, proves les vaig passar sola i els resultats d'aquestes també sola tot i ser catalogada com a embarassada de risc alt** (tot i que a l'informe d'alta després del part estic com a risc molt alt) i el dia del part **també vaig patir violència obstètrica.**

Quan vaig arribar a urgències de l'hospital de referència i em van fer passar la llevadora em va preguntar que quan havia trencat aigües li vaig dir que sobre les 19'45h i eren les 21'49h, (havia estat gairebé 40' esperant a l'entrada d'urgències per no passar per la sala d'espera) es va posar en mode paternalista i em va dir que havia tardat massa que a què esperava... li vaig contestar que segons les classes preparat si les aigües eren netes i no hi havia contraccions i els peques es movien podia dutxar-me i arreglar-ho tot amb tranquil·litat. Després em va fer estirar a la camilla per posar-me les corretges però mal col·locada i super avall per poder fer tacte, ja estava de 5cms i quan va acabar vaig demanar que m'ajudessin a pujar i poder seure bé i res vaig estar demanant-ho fins entrar a quiròfan que em deixés pujar el cul o posar-me de costat perquè estava super incòmoda que no i que no. Va venir la ginecòloga i em va fer ecografia abdominal i va resultar que un dels dos nens s'havia atravesat i posa't de cul: cesària d'urgència. No passava res tot i la incomoditat de la postura estava tranquila, m'havien de posar sonda, la llevadora ho va intentar varies vegades mentre tenia les contraccions enlloc d'entre contracció i contracció, vaig tornar a demanar siusplau que esperés unes quantes vegades però no m'escoltava gairebé estava plorant, em vaig començar a posar nerviosa i se'm tancaven les cames per acte reflex i ella, enlloc d'acompanyar-me, els hi va dir a dues noies que hi havia (intueixo què infermeres) que m'obrissin i aguantessin les cames per posar-me la sonda a la força, per sort elles no ho van fer, ho vaig passar molt malament fins que li vaig demanar siusplau a l'anestessista si

podien posar-me l'epidural i sondar-me a quiròfan i va acceptar.

La mateixa llevadora em va posar les vies, n'hi havia una que em feia mal li vaig dir i em va dir que estava perfecta, tinc foto de com em va deixar el braç, l'endemà quan ho va veure el metge va demanar que me la treïessin corrents, feia flebitis i ho tenia gairebé negre.

Després em vaig assabentar que la llevadora era la coordinadora de llevadores d'aquell hospital i que fa parts a casa. **No em vaig sentir gens acompanyada fins que vaig entrar a quiròfan i tot va canviar, excepte que la meva parella no hi va poder ser, que no vaig poder agafar als meus fills perquè estava lligada, que se'ls van endur i no els vaig veure fins arribar a l'habitació i llavors els van portar perquè tampoc els van deixar amb el seu pare.**

Durant els 5 dies que vam estar a l'hospital no ens van deixar sortir de l'habitació per acompanya'ls a fer les revisions de pes i les diferents proves.

Una nit els hi van començar a donar suplement sense explica'ns què era i perquè els hi donaven i preguntar-nos si estàvem d'acord, va ser la Pediatra l'endemà que ens ho va dir però donat per fet que era la seva ordre i s'havia de fer.

També els controlaven la sucre a base de punxades cada 3h perquè feien hipoglucèmies, el calostre deien no era suficient **només una infermera la primera nit em va ajudar a posar-me'ls al pit.**

Tornaria a fer el seguiment de l'embaràs al mateix hospital si perquè el Ginecòleg que m'atenia em feia sentir tranquil·la, hi tornaria a parir:NO!

*****

Vaig tindre a la meva filla el 7 de Maig del 2020, en ple estat d'alarma.

Ja em sembla violència obstétrica que no em pugués acompanyar el meu marit, pero a part d'aixo em van fer una inducció innecesaria (pel que jo penso, pero em van ficar por dient que podria morir la meva filla si no deixava induir el part).

Va arribar el dia i es van oblidar de baixar-me a paritori aixi que ja tot anava amb presses.

No em deixaven moure porque es perdía el cor del bebe, aixi que m'havia de quedar al llit.

Passaven les hores i al no dilatar van començar a fer-me tindre contraccions en diferents postures ja que creien que la nena venia en posterior. Aquest torn em van ajudar en tot moment, no volia epidural i m'ajudaven en tot moment.

Finalment la vaig demanar i la matrona m'explicava tot en tot moment, a l'hora

de posar-la va fer particep al meu marit, que m'agafava les mans.

Lo dolent va començar quan van canviar el torn, una noia que no venia mai, que no paravem d'avisar perquè la epidural només em feia efecte a la meitat del cos i l'únic que feia era venir cada 20 minuts a pujar més la oxitocina. Fins que li vaig dir que pares de pujarla que tenia contraccions molts fortes i no tenia descans, necessitava una altra epidural. Van vindre a posar-me-la (abans em van fer un altre tacte) i al veure que no havia dilatat van posar l'epidural, el meu marit venia a donar-me les mans i li van dir de males maneres que anés a una cantonada.

Mentre la possaven el meu marit va veure com baixaven les pulsacions de la nena i va avisar, de cop i volta es va omplir l'habitació de metges que es presentaven i deien que s'havia de fer cesària d'emergència, al meu marit el van deixar a la sala de triatge, a mi una auxiliar em va agafar la mà i em va dir que no em deixaria sola, però de cop i volta s'enadonen de que no tenia epidural ja que em vaig queixar. **I només recordo dir: poseuli anestesia i despertar-me plorant sense la meva filla, amb un passadís sola plena de mantes.**

Va vindre una noia que em va dir que fins que no parés de plorar no em dirien res de la meva filla.

Al meu marit li van donar la meva filla enrollada amb una toballola sense explicar-li res i deixant-lo sol durant hores.

Quan em vaig "calmar" em van portar a la meva filla, sense treurem mantes, sense treure-li la toballola.

Vaig preguntar per cordó umbilical i em van dir que en cesària no es pot fer ni pinzamiento tardí ni donar la sang....

Gràcies per donar veu.